

Ragyogás

Sziporkázó fényvel tündököl felettünk az őszi nap. Ritka ajándéka a ködös, borongós évszaknak. Mintha tudnánk, egyre rövidülő nappalok, zimankós, véget nem érő éjszakák várnak ránk a tél közeledtével, megtelik a lelkünk a ragyogás élményével. Miért vonzza tekintetünket ez a látvány, hiszen a fényt nem raktározhatjuk el testünk valamely titkos zugában, csak addig érezzük éltető sugarát, amíg tart? Talán azért, mert felidézhetjük a derűs napok emlékét, vagy azért, mert tudjuk, hogy nem uralkodik végeláthatatlanul a sötétség és a fagy, eljön majd az új tavasz, új kikelet ragyogja be a világot. Semmit sem ér ez az ismeret, a szép emlékek, ha nincs bennünk valami folyamatossága az éltető világosságnak.

A hit világossága, a hívő életét beragyogja Krisztus jelenlétével, ha ugyan közösségben van vele. Átala lesznek a szép emlékek hálaadással, a veszteségek vigaszban nyernek választ, a célok mércét és értelmet kapnak, a jövő pedig bizonyosságot talál az élő reménységben, amely sosem enyészhet el.

Jöhetnek, mert jönnek még fénytelen, sötét idők napokban, életben, de a hit világossága nem semmisül meg a halál árnyékának völgyében sem, mert az Úr azon is átment előttünk, mi pedig nyomdokán haladunk, amíg célhoz érünk.

És akkor felragyog teljes dicsőségében az a nap, amelyre nem borul ég soha.

Újvári Ferenc

*„Isten ugyanis, aki ezt mondta:
Sötétségből világosság ragyogjon fel, Ő
gyűjtött világosságot szívünkben, hogy
felragyogjon előttünk Isten dicsőségének
ismerete Krisztus arcán.” 2Kor 4,6*

MÉG EGY REFORMÁCIÓT

Még egy nagy reformot adj
nekünk, Istenem,
hogy hitünk dolgában
végleges rend legyen!
Sok-sok mulasztásunk ne
égessen tovább,
ezerféle bűnnek ne húzzuk
a jármát.

Lelki megújodást adj nekünk, Istenem!
Erőt, hogy járhassunk e nehéz terepen!
Elnyel embereket a bűn ingoványa...
Neved, dicsőséged letaposva sárba...

Szívek újulását munkáld köztünk, Uram!
Szívtelenségünknek sok áldozata van.
Pusztulnak értékek, hullnak az emberek,
rohanunk a vészbe, nem törődünk Veled.

Újuljon hitünk is, nyíljon meg az ajkunk!
Taníts imádkozni, könyörülj meg rajtunk!...
Csak még egy reformot adj nekünk, Istenem,
hogy hitünk dolgában végleges rend legyen.

Boros Gergely

Gyülekezeti életképek beszámolók

*Ma még megtehetem... „50 év”
„Mindeddig megsegített bennünket az Úr „
1Sám 7, 12b*

Isten előtti hálával jövők elétek, Kedves Testvéreim, mert ma még kifejezhetem, megoszthatom veletek azokat a gondolatokat, amelyek már hónapok óta foglalkoztatnak.

Katolikus családból származom. Nem voltam „pogány”, s el is jutottam az elsőáldozásig. Nagyon korán elvesztettem édesanyámat, így két nevelőmama jutott az életemben, végül az apai nagyanyám fogadott be igazán. Később pedig a bátyámhoz kerültem ide, a fővárosba. Itt is kezdtem el dolgozni, itt érintett meg a nagybetűs élet – ahogy mondani szokták.

Isten aztán különös kegyelemmel hajolt le hozzám: kiemelt a szomorúság és az elkeseredés szorongatásából. Akkor még nem tudtam, hogy az elveszett állapot Isten-nélküliséget jelent. Ahogy teltek a munkás napok, éreztem, valaki által figyel rám a Mindenható, s meg akar szólítani. Mintha azt akarná, hogy halljam meg csendben az Ő szavát. Egyszer aztán így történhetett meg, hogy a munkahelyemen „jelentkezett” egy fiatalember. Ám nem csak megszólított, hanem egyre gyakoribbakká váltak a beszélgetéseink. Nem udvarolt, annál inkább az Úr Jézust mutatta meg nekem, s akkor hallottam először a megváltásról is. Meghívott az imaházba, ahová akkor ő járt, a József utcába. Bizonyára rájött a kedves olvasó, hogy ez a közben számomra egyre fontosabbá váló fiatalember nem más, mint Széll Imre, akivel napjainkban együtt emlékezhetünk vissza – Isten kegyelméből. Közös otthonunkká vált a gyülekezet, ahol bővebben hallhattam Isten szaváról, a Fiában nyert bűnbocsánatról, arról az erőről, ami az Ő halálában és feltámadásában rejlik, s hogy ezt a

csodálatos engedelmességet értem is, miattam is vállalta.

Megdöbbenett az a valóság, hogy Ő nem válogat, úgy fogad el téged is, amint vagy, csak hinned kell és neked is befogadni Őt, aki mindenkit hív és magához emel. Mindezeket magam is nagyon komolyan vettem, azonban ezekben az időkben a bátyáméknál való tartózkodásom egyre inkább akadályozott a hitem gyakorlásában, pedig Isten dicsőségére kívántam élni. Ezért jártam az ifjúsági órákra, s már az énekkar is tagjaként kezelte. Így karolt fel az akkoriban már Istennel járó, de még nem bementett Frittmann család. Nagyon sokat segítettek nekem. Egy családként jártunk Isten házába az Úr kegyelméből, és közös szolgálatainkkal dicsőíthettük az Ő szent nevét. E törekvő közösségbe való beépülésemben nem kis szerepet játszott az ő lányuk, Pannika is, hiszen azonos korosztályhoz tartozunk. Aztán döntésre jutottunk együtt, mind a négyen, és hitünk vallomására 1960 húsvétján bementéssel meg is pecsételtük ezt. Mennyei Atyánk gyermekeivé fogadott, s így lettünk követői, és egyben felülről való testvérek, de

barátnók is az Úrban. Ily módon fordította anya nélküli sorsomat Isten jóra, mert velem volt, harcolt értem: egyaránt adott lelki és test szerinti családot. Kimondhatatlan hálával tölt el, hogy ötven éve az a „fiatalember”, dacolva az akkori társadalmi-politikai

körülményekkel, meg merte vallani a hitét, nem szégyellte, hogy ő Isten gyermeke, és az örömhír terjesztésében való küldetését is komolyan vette!

1960. november 5-én házasságot kötöttünk itt, a József utcai imaházban, amit azóta immár másodsorra alakíthat, formálhat igényei szerint a gyülekezetünk. Isten így vezeti tekintetem igazságának győzelmén keresztül, és teszi számomra érthetővé a gondviselés hatalmát, jelentőségét: miközben beleszövi ebbe az egész csodába az én, s a mi életünket is.

Két fiú gyermekkel áldott meg bennünket az Úr: Imre 1962-ben, Csaba 1968-ban született. Sokáig elmondhattuk,

hogy „Én és az én házam népe az Urat szolgáljuk”, de jött a próbatétel, amit csak mennyei Atyánk segítségével tudtunk elhordozni. A négy unoka (Márk, Edmond, Tamara és Dorina), ha nem is mindenért, de valamelyest „kárpótolt” bennünket Imi fiúnk életének rendezetlenségéért... A nagyok már elfogadták Megváltójukat és örömmel szolgálnak Neki. A kicsiket Isten kezébe tettük, kérve őrző kegyelmét rájuk, és áldását a felnövekvő életükre.

Az öt évtizedbe sok minden megfért. Megszámlálhatatlan történet, kedvesség és a velük járó sok öröm érte a kibővült családot, s a nehézségeket, próbákat, amelyeket talán nevelésünkre szánt az Úr, a 34. Zsoltár 18-20. verseinek bizakodásával és reménységével tettük az Ő lábaihoz.

Búcsúzóul álljon itt Kovács Valéria Pálma verse, amely kifejezője annak a mindent megváltoztató találkozásnak!

Találkozás

*Hallottam, Uram, érkezésedet,
Lelkem ösvényén jártál
Mikor romjaimra rátaláltál.
Megsemmisülve álltam
Fényességed nyitott kapujában,
De megérintettél engemet...
És akkor, ott, szent jelenlétedben
Halott szívem életre kelt!
Azóta sok idő telt el; Évtizedek
Soha nem engedted el a kezemet.
Imádom csodás személyedet!*

Boldog szívvel köszönöm Uram magához vonó kegyelmét. Legyen dicsőség az Ő nevére!

Széll Imréné, Piri mama

Kedves Testvérek!

Már két hónap is eltelt az iskolaév megkezdése óta, és én még egy sort sem írtam. Ami még rosszabb, hogy

istentiszteletre sem jutottam el a Salétrom utcába. Ez utóbbi könnyen magyarázható, ugyanis a vasárnapok többségét nem Budapesten töltöm, ha meg itt is vagyok, sajnos a délutáni istentiszteletek nekem már túl későn kezdődnek ahhoz, hogy időben visszaérjek Tóalmásra.

A tanév számomra szeptember másodikával, a szobavezető-képzővel kezdődött, amin összesen tizennégyen vettünk részt. A délelőttök és kora délutánok szemináriumokkal teltek: megismertettek minket az iskola filozófiájával, házirendjével, magatartási kódexével, és nem utolsó sorban a biblikus tanácsadással. Esténként a munkatársak ismerkedési és kikapcsolódási lehetőséget biztosítottak azáltal, hogy meghívtak magukhoz ún. közösségekre, amikre finom süteményekkel, üdítőkkel és játékokkal vártak minket. A szombat szolgálattal telt: az OM (egy nemzetközi keresztény missziós társaság Érdén) központjába mentünk el takarítani, illetve a kertet rendbe hozni. A képzést követően két diákvezető beszélgetett el személyesen mindenkiel, hogy kicsit jobban megismerjenek minket, valamint azt is felmérjék, hogyan reagálunk egy-egy helyzetben. Végül a képzés utolsó napján, a reggeli áhítatot követően tudatták, hogy kiből lett szobavezető, illetve ki melyik szobába költözhet be. Idén két lányszobát és három fiúszobát nyitottak, köztük egy magyart. A lányszobák nemzetközinek indultak, de az idő múlásával több magyar lányról is kiderült, hogy az angol nyelvtudásuk nem elegendő ahhoz, hogy „biztonságban érezzék magukat” külföldi szobatársaik mellett, így - az egyenletes létszámelosztás miatt - nagy bánatomra nekem is búcsút kellett vennem a nemzetközi szobától, és hatod-magammal a magyarlakta Kenyába kerültem. (Hogy pontosabb legyek, engem először is Kenyába osztottak, a külföldi szobatársaimnak kellett átköltözni Costa Ricába, az ottani magyaroknak pedig átköltözni hozzánk.)

Szeptember 10-12-ig volt a tanévnyitó hétvége. Harmincöt új diák érkezett, közülük ketten a második osztályba. Úgy tudom, az Élet Szava Magyarország történetében ez a

legnagyobb létszámú elsős osztály, és tizenkét országot tudtam megszámolni: Amerika, Argentína, Brazília, Csehország, Fülöp-Szigetek, Kanada, Magyarország, Németország, Románia, Szerbia, Új-Zéland, Ukrajna. Az elsősök valóban sokan vannak, de nekem csak hat osztálytársam van. Mindössze öten jöttünk vissza másodévre!

Az első héten (szeptember 13-17.) az elsősök ismét „személyes evangelizáció”, míg mi „utcai evangelizáció” kurzuson vettünk részt. Nagyon bátorítóak voltak a tanárunk szavai. Úgy tűnik, nem vagyok egyedül; más is tart attól, hogy kimenjen utcákra, terekre és vadidegen embereket szólítson le Krisztus örömezenetét hirdetve. De Mr. Frey azt mondta, hogy sosem megyünk ki egyedül, hiszen velünk van az Atya, a Fiú és a Szentlélek. A csütörtök és a péntek délutánokat Budapest különböző pontjain töltöttük és táblarajzokkal, bizonyoságtételekkel, trükkökkel, zenével próbáltuk felhívni magunkra a járókelők figyelmét, amit személyes beszélgetések követtek. Hatvanan fordultak hittel imádságban Krisztushoz. Kb. két hét múlva az is kiderült, hogy idén a szolgálatom a bibliaklub szolgálat hétfő délutánonként Nagykátán, egy református gyülekezetben. Jó időzítés volt, mert azon a héten a vendégtanárunkkal pont erről a szolgálatról tanultunk.

Nagy kihívást jelentett az október első két hetében tartott „bibliai kommunikáció” kurzusunk. Igaz, ez még csak egy bevezetés volt, és az év folyamán még másik két kurzus is következik ebből a tárgyból, a követelményekből rögtön tudtam, hogy nehéz lesz állva maradnom. A lámpalázam ugyanis az egekbe szökik, és e bevezetés keretein belül először a bizonyoságtételemet kellett egy bizonyos sémára felépítve öt percen előadnom, majd egy választott példabeszédről (esetemben a Péld 10,12-ről: „A gyűlölet vizsályt teremt, de minden hűtlenséget eltakar a szeretet.”) kellett nyolc percig prédikálnom! Félreértés ne essék, nem prédikátornak akarnak kiképezni, de ahhoz, hogy nőket tudjak tanítani, vagy akár csak áhítatot tartsak a saját szobámban a lányoknak, elengedhetetlen, hogy megértsem a

Bibliát, és annak üzenetét alkalmazni tudjam életemre.

Izgalmas órák várnak még rám ebben a negyedévben: elkezdjük a „világvallások” kurzust, tanulmányozzuk Dávid életét, valamint Ézsaiás és Zakariás próféta könyvét, majd egy sokakat foglalkoztató téma, a teremtés kerül górcső alá.

Bízom benne, hogy hamarosan elkészül az imaházunk felújítása és ismét találkozhatom a Testvérekkel! Addig is imában gondolok mindenkire és hálásan köszönöm a gyülekezet támogatását!

Sebestyén Magdolna

„ARANYALMA EZÜSTTÁNYÉRON”

Október 14-én tartottuk a Nyugdijas Klub második alkalmát. Vendégünk Könyves Pál testvér volt, aki 3 évig végzett református lelkészként börtönmissziós munkát 11 év lelkipásztori szolgálat után, mely időszak alatt hirdette a megváltást, Krisztus kegyelmét. Megemlítette, hogy a templomában szolgáló presbiterek részéről többször elhangzott az a vád: „Miért mondja annyiszor a lelkész úr, hogy bűnösök vagyunk, azok a börtönben vannak”. Ez volt egyik indítéka, hogy börtönlelkész legyen.

Volt gimnáziumi tanár, jelenleg Zuglóban és Törökbálinton az idősek otthonában teljesít lelkészi szolgálatot, „civil” foglalkozását tekintve – a Magyar Rádió Énekkarában – énekkari tag, amit „angyali” szolgálatnak nevezett.

A 22. Zsoltár 1-12. verseit olvasta fel, mely Dávid zsoltára, így kezdődik: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” - majd a 12. vers egy kérdés, könyörgés: „Ne légy messze tőlem, mert közel a nyomorúság és nincs, aki segítsen.”

A börtönt, mint intézményt, az egyik legrosszabb „találmánynak” tartja. Említette, hogy a reformáció idején a bebörtönzött lelkészeket gályarabságra ítélték, utalva Moldova György: Negyven

prédikátor című könyvére, melynek „főhőse” a lepsényi prédikátor. A mai börtönrendszer a 18. század végére kristályosodott ki, filadelfiai típusú börtönként, ahol már ablakok, ajtók voltak, a folyosóra lehetett látni, majd később kápolnákat építettek bele. 1989. óta létezik a „szabad vallásgyakorlat” - még a börtönben is - és ez önkéntes, ami azt jelenti, hogy az ember kinyithatja szívét Istennek. A rabokat nem lehet „verni”. 2002. első felében jelent meg Magyarországon az a rendelet, mely a börtönlelkészi szolgálatot létrehozta. Mindenki a saját vallásfelekezeti hovatartozása alapján gyakorolhatja hitét.

Néhány mondatban ismertette a magyarországi börtönviszonyokat. Elmondta, hogy Magyarországon jelenleg 32 börtön van és 16.000 a fogvatartottak száma. Foglalkozásukat illetően szinte „mindenféle” ember (elítélt) megtalálható: ügyvéd, orvos, tanár, gyógyszerész – nemcsak a gyilkosok vagy akiket általában „odaképzélünk”. A három évi szolgálat alatt arra a felismerésre jutott, hogy a „leketlen” embereknek is van lelke. Számos rab elfogadta Jézus Krisztust, amit így fogalmazott meg: ez az „aranyalma ezüsttányéron”. Sok megtért hívőt is találhatunk, példaként említette a Váci Baptista Gyülekezetből Boros Lajost, akinek a bizonyágtétele alapján 1 hét alatt gyülekezet szerveződött lelkész nélkül.

Az alkalom végén Könyves Pál testvér elénekelt angolul a My Lord című éneket mely az Úr érkezéséről szól, majd egy éneket magyarul is.

Szabó Mária

ŐSZI GONDOLATOK

**Szél sodorja az éveket,
mint fáradt levelet,
fülembe súg ma egy titkos,
de fontos üzenetet.
Üzeni, hogy tán maholnap
más övez fel engemet,
és a lélek még ha kész is,
a test erőtlen lehet.
Az erőnek mély a kútja,
egyszer mégis kimerül...**

**S ha elfogy az utolsó csepp,
akkor végül kiürül.
Üzeni, hogy véges a lét,
mindenki csak egyszer él.
Nem ijesztő mert öröm hír,
hogy már minden egyes nappal
közelebb van, vár a cél!**

**"Ne félj, mert én veled vagyok, ne
csüggedj, mert én vagyok Istened,
megerősítelek, sőt megsegítelek, és
igazságom jobbjával támogatlak!"
(Ézs 41,10)**

Oláh Lajosné

Innen-onnan

A chilei bányászok Istenről tesznek bizonyágot

(Írta: Teresa Neumann, 2010. október 15.)
Az alábbi cikk az ElijahList 2010. 10. 15-i
hírleveléből van magyarra fordítva.

Minden bányász egy olyan pólót viselve jött ki a mentőkapszulából, aminek az elején az állt, hogy "Köszönöm Uram". A póló hátulján ezek a szavak álltak: "Neki legyen dicsőség és tisztesség" a 95. Zsoltár 4-ből, a póló ujján pedig „Jézus” neve szerepelt.

A CBN News arról számolt be, hogy a chilei bányából kimentett bányászok többsége egy mély szellemi életről és az Istenben való hitről tettek bizonyágot. A riport azt is megjegyzi, hogy mindannyian egyetértettek abban, hogy a hitük tartotta őket épségben és biztonságban az alatt a 69 nap alatt, amíg a föld mélyében voltak.

Mario Sepúlveda, a második dolgozó, aki kilépett a kapszulából, ezt mondta: "Isten és az ördög harcolt felettem, és Isten győzött. Mindvégig tudtam, hogy ki fognak hozni. Mindvégig hittem az itteni chilei szakemberekben és a Nagy Teremtőben." A negyedik felszínre lépő bányász, Carlos Mamani, azonnal letérdelt, ahogy kijött a kapszulából, majd az égre mutatott, hálát adva Istennek, és ugyanígy tett Omar Reygadas, akinek egy Biblia is volt a kezében, a sisakjára pedig ez volt írva: "Isten él". Egy másik megjegyzi, hogy a 19 éves Jimmy Sanches még a bányában rekedve írt egy levelet, amit felküldtek a felszínre, ezzel a szöveggel: "Valójában 34-en vagyunk, mert Isten soha nem hagyott el minket itt lent."

Forrás: Staff – CBN

T Ö R T É N E T

Egy apa mondta el a következő történetet.

Éppen egy évvel ezelőtt történt. Íróasztalomnál ültem és rendezgettem az összegyűlt havi számlákat. Mikor a 12 éves fiam berohant az irodámba és boldogan adta tudomásomra: „Apukám, tudom, hogy 55 éves vagy és adok neked 55 puszt minden egyes évedre.” Viszont, ahogy éppen belekezdett volna a fiam, türelmetlenül megszakítottam. Azt mondtam neki: „Ó, fiam, nem látod, milyen elfoglalt vagyok most!” A nagy csönd után csak azt vettem észre, hogy könnyekkel telnek meg a fiam nagy, kék szemei. Bocsánatkérően szoltam hozzá: „Majd ezeket a pusztákat befejezed holnap.” Erre már nem válaszolt semmit, miközben csendben hátat fordítva ment ki a szobámból.

Ugyanazon az estén bementem a szobájába és kértem, hogy fejezze be az elmaradt születésnap pusztijait. A kérésemre nem reagált - vagy mert nem volt hangulata hozzá, vagy mert nem hallotta.

Két hónappal később egy autóbalesetben az aranyos kisfiam az életét veszítette. Ha most visszaemlékezem, úgy érzem, hogy a madarak éneke nem volt édesebb, mint az én kisfiamé, aki az ő

szívének szeretetével közeledett hozzám. Figyelmetlenségemmel visszautasítottam őt. Nagyon bánt, de már késő. Akit nagyon szerettem, megbántottam. Sokat sírok. Megbántam, amit tettem és ezt elmondtam, hogy mások is okuljanak ebből.

Látjuk ennél a történetnél, hogy amit vetünk, aratjuk is. Az I. János 4:7. versében így olvassuk: „*Szeretteim, szeressük egymást; mert a szeretet az Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent...*” Az jutott eszembe, hogy ki az, aki nem vétkezett a szeretteivel, vagy még inkább Isten felé. Ha van időnk és lehetőségünk bocsánatot kérni, az jó. De mindannyian igyekezzünk arra, hogy ne kelljen idáig jutni, mint az apa.

Faulkner Károlyné

K I N Y I L A T O Z T A T Á S

Valaki éveken át egy fasorban parkolt. Egy reggel azonban büntetécédulát talált a kocsiján. Bosszankodott ezen, mert semmi tiltó jel nem volt azon a területen. Mégis kifizette a büntetést és elhatározta, többé nem parkol kocsijával a régi helyen. Ennek ellenére nem értette, miért történt mindez. Később azonban egy napon mégis megkapta erre a választ. Egy nagy vihar idején egy óriástölgy kidőlt éppen azon a helyen, ahol valamikor a kocsiját parkoltatta. Ha a megszokott helyen lett volna a kocsija, akkor összenyomta volna a kidőlt fa. Hála a büntetécédulának, ami csekély összeg volt, hogy ez nem így történt. Természetesen Istennek néha úgy tetszik, hogy nem magyarázza meg életünkben végzett cselekedeteinek indítékait. Pál azonban hangoztatja, hogy minél érettebbé válunk lelkileg, mint keresztyének, annál többet kijelent Isten önmagáról nekünk.

C S A P Á S

„A szerencsétlenség növekedést és megvilágosodást eredményezhet” - mondta a Mester. Ekképp magyarázta: „Egy madár az óriási pusztaság közepén álló elszáradt fa ágai között húzódott meg minden éjjel.

Egyszer aztán egy forgószél tövestől kifordította a fát, s a szegény madárnak száz mérföldet kellett repülnie, hogy új lakhelyet keressen magának. Végül is egy erdőbe ért, ahol a fák roskadoztak a gyümölcsöktől.” A Mester levonta a következtetést: „Ha az elszáradt fa a helyén marad, semmi sem kényszerítette volna a madarat arra, hogy feladja a biztonságát, és elrepüljön.”

IMÁDSÁG

Ha sorsom néha megtapos,
s bú fogja szívem át,
elmondok egy csodálatos
igéjű mély imát

Megnyugtató, áldott varázs
árad belőle rám,
s gyógyít a szent vigasztalás,
míg mondogatja szám.

S egyszerre nem fáj semmi sem,
gond és bú nem sebez,
sírok, hiszek, s nehéz szívem
oly könnyű, könnyű lesz.

Ford.: Áprily Lajos

Gondolatok

GONDOLATOK - Gárdonyi Gézától

- ✓ **ISTEN** – A mindenség titkos írásának ez a szó a kulcsa: Isten. Könyveket írnak arról, hogyan

keletkezett a világ, s még csak azt se tudják megfejteni, hogyan keletkezett a fűszál.

- ✓ **JÉZUS** – Minek bizonygatjátok, hogy Jézus ki volt, mi volt? Világosságról ismerjük meg a napot.
- ✓ **HIT** – Aki elméjével Isten felé fordul, megérzi, mint a vak a napfényt. Valahányszor olyan gondolatot olvasok, amely Isten ellen szól, mindig olyasfélét érzek, mint mikor a muzsikában hamis hangot hallok.
- ✓ **BECSÜLET** – Minél fejlettebb lélek valaki, annál kevésbé keresi a maga boldogulását mások rovására. Ha a földi életbe tapasztalható legmagasabb fokra jut valaki, akkor meg éppen a maga kárával is segíti embertársainak a boldogulását.
- ✓ **AKARAT** – A munka mutatja meg, mi az értéke az embernek. Az akaratnak erejét mindig az értelmi fejlettség hordozza. Minél kiválóbb az elme, annál erősebben bírja összeszedni, s egy irányba terelni az akaratot.

Édesanyám gyűjtéséből – Huszta Anni

Gyülekezetünk betegei

Bozsogi Jánosné	Mészáros Sándor
Erdei Béláné	Nagy Sándor és neje
Gálffy Imre	Rumbold Gyula
Groska Erzsébet	Sebők Györgyné
Hetzke József	Sípos Teréz
Huszta Tiborné	Sós Gábor és neje
Huszti Dezső	Szalay Mihályné
Kántor Andrásné	Szebeni Gyula és neje
Kántor Imréné	Szlepák Attiláné
Kárpáti Tivadarné	Tóth Imréné
Kissné Boros Lídia	Vida Sándor és neje
Liptai Sándorné	Vodiczky Mária
Maczkó Györgyné	

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus, az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Újvári Ferenc lelkipásztornál és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható.

"A megtört szívűekhez közel van az Úr, a bánatos lelkűt meggyógyítja. Sokféle szenvedést ismer meg az igaz, de az Úr mindből kiszabadítja."
(Zsolt 34:19)

Hirdetések

GERŐ SÁNDORNÉ (szül. Groska Julianna) hosszú szenvedés után életének 83. évében 2010. október 24-én az Úrhoz költözött. Emléke szíveinkben él.

"Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját." (Jelenések 2,10)

*

A Nyugdíjas Klub november 11-én csütörtökön 15 órakor, a József u. 12. szám alatt, a félemeleten tartja következő összejövetelét.

*

Varrónő kisebb javításokat – cipzár-cserét, szoknya, nadrág felhajtást – vállal. Telefonszám: 06-20/886-0170.

*

Lapzártánk minden hónap 15-e.

A SZERKESZTŐK

A József utcai imaház felújítása alatt összejöveteleinket szeptembertől a Józsefvárosi Református Gyülekezet (VIII. Salétrom utca 5.) templomában tartjuk!

József Utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

www.jubi.hu

„Folyóirat” rovatában is olvasható újságunk!

Folyamatosan kerülnek fel az igehirdetések is.

A gyülekezeti alkalmak megváltozott időpontjai:

Gyermekbibliakör: vasárnap du. 16:00.

Imaóra: vasárnap du. 16:00.

Istentisztelet: vasárnap du. 17:00.

Bibliaóra: szerda este 18:00.

Énekóra: szerda este 19:00.

Vasárnap délelőtt összejövetelt nem tartunk!

Mindenkit szeretettel várunk!